

บุญ บาป

หลวงปู่แบน ธนากโร

เทศน์วันที่ ๑๑ เม.ย. ๒๕๔๑

...มันเป็นไปหมด ไม่เลือกชาติชั้นวรรณะ ไม่เลือกระดับ
ระดับไหน สถานบันไหนก็ช่าง เห็นเงินมีค่ามากกว่าศีลธรรมแล้ว
อันตรายทั้งนั้น เจ้าหน้าทีก็อันตราย ตำรวจก็อันตราย ทหารก็
อันตราย พระ เณร ก็อันตราย ถ้าหากว่าเห็นคุณค่าของเงิน
มากกว่าศีลธรรม นั้นนะ คนนั้นเป็นคนอันตรายทีเดียว จะอยู่ใน
คราบน้ำกบวชก็ช่าง จะอยู่ในคราบของข้าราชการ ตำรวจ ทหารก็
ช่าง อันตรายทั้งนั้น ทำได้ทุกอย่างเพื่อเงิน มันยิ่งกว่าเปเรต ยิ่ง
กว่ายักษ์ กว่ามาร มันได้อะไรไป มันได้อะไรไป จะได้ชักสืบล้าน
ร้อยล้าน พันล้าน แสนล้านก็ช่าง ตายไปแล้ว ขนไปได้อะไร ตาย
ไปแล้วมันเอาไปได้ชักสลึงมัย ไม่ได้อะไรไปแม้แต่ครึ่งสลึง ได้แต่
ความชั่วความทรามที่เจ้าของทำ เจ้าของสร้าง เนื่องจากเห็นคำ
ว่าเม็ดเงินมีค่ามากกว่าศีลธรรม

สรุปแล้วยอมรับเสีย เป็นยุคเป็นสมัยที่ คนในยุคนี้สมัยนี้ จะต้องเป็นอย่างนี้ มันก็ต้องเป็นไปตามยุคตามสมัยของคนที่เกิดขึ้นมาจะต้องเป็น ใครมีหน้าที่อะไรก็ทำไป ใครมีหน้าที่อย่างไรก็ทำไป ให้หน้าที่ของเจ้าของบริสุทธิ์ยุติธรรมออกมา ความบริสุทธิ์ยุติธรรมไม่ใช่สักแต่ว่าคำพูด ความบริสุทธิ์ยุติธรรมขึ้นอยู่กับการกระทำ (เทพชาดตอน)

...สมบรูณ์ด้วยศรัทธา ศรัทธาก็สมบรูณ์ ศิลก็สมบรูณ์ ศรัทธาสมบรูณ์ ศิลสมบรูณ์ สมบรูณ์ด้วยศิล สมบรูณ์ด้วยศรัทธา การบุญการกุศลสำเร็จออกมา ๑๐๐% ศรัทธาบกพร่อง ศิลก็ไม่สมบรูณ์ การบุญการกุศลออกมาก็บกๆพร่องๆ เป็นประเทศชาติกับเค้าบ้างก็มีแต่หนี้กับสิน ก็เนื่องจากศรัทธาคนไทยนะ ส่วนมากมีแต่บกพร่อง ศิลคนไทยก็มีแต่บกพร่อง ประเทศชาติมันก็เลยบกพร่อง หาใช้หนี้ใช้สินยังไงมันก็คิดว่าชั่ว ลูกชั่วหลานมันจะไม่หลุดหนี้เค้าดอก เกิดมาจากศิลปินบกพร่อง ศรัทธาเชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่สมบรูณ์ ข้อปฏิบัติการกระทำจึงบกพร่อง เรียกว่าศิลปินบกพร่อง ประเทศชาติ

จึงวิกฤติ วิกฤติเพราะศีลไม่สมบูรณ์ ถ้าหากว่าคนไทยเราศีล
สมบูรณ์ รับรองประเทศไทยไม่เป็นหนี้เป็นสินใครดอก

นี่ ศีลนะไม่สมบูรณ์ ศีลนะไม่สนใจ สนใจแต่ทำยังไงจึงจะได้
เงินเยอะๆ สิบล้าน ยี่สิบล้านเรื่องเล็ก เอาชักร้อยล้าน พันล้าน
ขึ้นนะ ถ้าเป็นอย่างนี้เรียกว่าศิลปภร่งหรือไม่มีศิลป
ประเทศชาติมันก็จะคล้ายๆกับว่ามันจึงบกพร่องนะ เพราะ
บกพร่องในศิลปนั่นเอง คนในประเทศชาตินะศิลปไม่บกพร่อง
ประเทศชาติจะวิกฤติอย่างนี้เป็นหนี้เป็นสินเขาอย่างไม่มีทางออก
เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด ถ้าหากว่ายังจะพากันพอใจ ไม่สนใจ
ปรับปรุงศิลปให้สมบูรณ์เสีย โอกาสที่จะหลุดหนี้หลุดสินนี้ มองดู
แล้วนี้มีมดมนในสายตาของเรา มองไม่เห็นช่องทาง

ต่างคนต่างสมณะ ต่างคนต่างเสียสละ เพื่อประเทศชาติ
บ้านเมือง แสนที่จะประเสริฐสุดเมืองไทยเรา ข้าวปลาอาหารทุก
สิ่งทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ ผลหมากรากไม้ ไม่อดไม่อยาก กิน
ยังไงก็ไม่หมด กินยังไงก็ไม่หวาดไม่ไหว กินไม่หมด กินไม่หวาด

ไม่ไหว แล้วอยากเป็นหนี้เป็นสินเค้าทำไม นี่ไม่ใช่กินเข้าปากเข้า
ท้องนี่ กินให้กิเลสตัณหาของเจ้าของ มันจะเต็มเป็นเมื่อไหร่

คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นคำสอนที่แก้ปัญหา คล้ายๆว่า
เป็นคำสอนที่ตัดปัญหา ตัดปัญหาทุกสิ่งทุกอย่าง ปัญหาใน
ครอบครัวก็ตัด ต่างคนต่างมันคงอยู่ในศีลแล้ว ปัญหาการ
แตกแยกไม่มี ประเทศชาติก็เหมือนกัน ทุกคนมันคงอยู่ในหลัก
ของศีลแล้ว ประเทศชาติจะเป็นหนี้เป็นสินเขาไม่มี จะเป็นหนี้
เขาทำไม ของไม่อดไม่อยากนะ กินยังงี้ก็ไม่หวาดไม่ไหว อ่ยว่า
กินแต่คนไทยเลย ให้ฝรั่งตาขาวมันมากินด้วยก็ไม่หมด

นี่กินแข่งกัน คนไหนกินได้มาก คนนั้นมีหน้ามีตา แข่งขันกัน
ให้ประเทศชาติล่มจม ทรัพย์สินของประเทศมันก็เพื่อประโยชน์
แก่คนในประเทศ ทรัพย์สินในประเทศนี้แบ่งปันเจือจาน ใช้สอย
ใช้จ่ายยังงี้ก็ไม่หวาดไม่ไหว นี่มันไม่ได้เพื่อใช้นี้ เพื่อบำรุงบำเรอ
ความอยากของเจ้าของ ทะเยอทะยานความอยาก บำรุงบำเรอ
ยังงี้มันก็ไม่พอ

คำว่ากิเลสมันไม่ทำลายเฉพาะหัวใจที่มันอยู่ในอำนาจของ
มัน มันทำลายทั่วไปหมด มันไม่ใช่ทำลายเฉพาะหัวใจที่อยู่ในกำ
มือของมัน มันทำลายไปหมด ตาสีตาสาบ่านนอกบ้านนาเป็น
ภาระร่วนวายไปด้วย เพราะไม่สนใจในหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้า พวกมันสนใจมันคงอยู่ในหลักคำสอนพระพุทธเจ้า
แล้ว ประเสริฐที่สุด

บางที่บางคนยังพูดว่าคำว่าสมณะนี้ล้ำสมัย เอามาใช้ในยุค
ในสมัยบ้านเมืองพัฒนา นี่ไม่ถูกกาล ไม่ถูกเวลา ทำให้
ประเทศชาติล้ำหลัง ใจคนที่ไม่สมณะมันทำให้ประเทศชาติพังระ
เห็นได้ชัด ไม่เห็นมีใครมาพูดที่นี้ จึงว่าไม่มีอะไรสกปรกเท่ากิเลส
กิเลสนี้สกปรกที่สุด คนที่ปล่อยหัวใจ ปล่อยหัวใจของเจ้าของนี่
อยู่ใต้อำนาจของกิเลส ใจดวงนั้นก็สกปรกไปด้วย ใจดวงไหน
สกปรก ใจดวงที่สกปรกไปเกี่ยวข้องตรงไหน ตรงนั้นก็สกปรก
ของสกปรกบุตรคุณเดี๋ยวนี้ไปไว้ตรงไหน สะอาดสะอาดขนาด
ไหนนะ คำว่าสะอาดสะอาดไม่มีดอก มีแต่บุตรแต่คุณ เหม็นก็
เหม็น

แต่บุตรคุณมันไม่รู้จักว่ามันเหม็นนะ มูตรคุณมันไม่รู้ว่ามันเหม็นนะ คนที่จิตใจมันอยู่ในกำมือของกิเลสนะ มันไม่รู้ดอก มันเหม็นจนกระทั่งเทวดาก็สาปแช่ง เทวดาก็ยังมีรักมีชังนะ เทวดาก็ยังมีรักมีชัง แต่เทวดาท่านมีศีลนะ มีหิริ มีโอตตัมปะ มีละอาย มนุษย์ไม่มีความละอายนี้ไม่ไหว จึงว่าสกปรกที่สุด อย่างที่เราๆ ก็เหมือนกันนะ ดูเราเสมอ มีความละอายมั๊ย มีความละอายหรือเปล่า ศีลสมบูรณ์แค่ไหนเพียงไร ถ้าหากว่าไม่มีความละอาย ศีลไม่สมบูรณ์ นั้น ความสกปรกนี้ มันไม่อยู่ที่มูตรที่คุณดอก มันมาอยู่ที่ใจของเราแล้ว มูตรคุณบางทีของสกปรกมันเป็นประโยชน์นะ มันไปรวมตรงไหน รอยตรงไหน แม้ต้นกล้วยลูกมันก็ยังไม่โต แต่ใจสกปรกนี้ไปลงกันตรงไหนนั้นนะ วอดวาย มูตรคุณบางทีสกปรกมันยังดีกว่าใจสกปรก แต่บุตรคุณมันสกปรกมันไม่รู้จิตใจที่สกปรกก็ไม่รู้ว่าเจ้าของสกปรกนะ ดีเรื่อยไป (เทพชาติตอน)

...คือเค้าจะต้องเป็นอย่างนั้น ทำไมเค้าจึงเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะเค้าทำมาอย่างนั้น ในเมื่อเค้าทำมาอย่างนั้น เค้าก็ต้อง

เป็นอย่างนั้น เค้าจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ จึงว่าทำแล้ว เป็นของตน
บาปทำแล้วเป็นของตน บุญทำแล้วเป็นของตน ไม่ใช่
พระพุทธเจ้าให้บุญ ไม่ใช่ใครให้บุญ บุญก็คือทำเอา ถ้าหากว่า
ให้กันได้ ให้กันได้ มันจะไม่มีใครทำบุญดอก ให้ความดี ให้ความ
เป็นมงคล ให้กันได้ ใครจะไปทำให้มันยาก ขอเอามันสบายจริง
สบายแท้ๆ

แต่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ทำ ทำเอา ไม่ได้สอนให้หาของ
ทำเอาแล้วจึงเป็นของผู้ทำ แล้วสอนให้ทำแต่ความดี ความไม่ดี
อย่าไปทำ ทำแล้วเป็นของตน พระพุทธเจ้าประสพเจอมาแล้ว
พระพุทธเจ้าระลึกชาติได้ ระลึกยาวหาประมาณไม่ได้ ไม่สิ้นสุด
แต่ละชาติ ๆ เกิดแล้วตาย เกิดแล้วตาย เกิดแล้วตาย สรุปว่าทำ
กรรมอะไรไว้ จะต้องรับผลของการกระทำทั้งนั้น ระลึกชาติได้
แล้วก็รู้ มีการกระทำอะไรบ้าง ทำอะไรบ้าง ทำอะไรบ้าง แล้วผล
ของการกระทำนั้นให้ผลเป็นอย่างนั้น ให้ผลเป็นอย่างนั้น ให้ผล
เป็นอย่างนั้น รู้ทะลุปรุโปร่งแจ้งประจักษ์ เหมือนกับตาดูดีๆนี้
แล้วก็ถูกต้องตามความเป็นจริง

เรียกว่าคนที่ไม่ยอมรับ ปฏิเสธว่าบุญมีจริงบาปมีจริงนี้ ใ้
กว่านั้นไม่มี คิดแล้วก็น่าสงสาร อันนั้นมันก็กรรมของสัตว์
พระพุทธเจ้าก็โปรดไม่ได้ คำสอนของพระพุทธเจ้าเดี๋ยวนี้ยังอยู่
แทนองค์พระพุทธเจ้า คำสอนพระพุทธเจ้า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
ใครไม่เชื่อ ก็พระพุทธเจ้าโปรดไม่ได้นั่นเอง ก็ว่าเข้าถึงศาสนาก็
เข้าถึงหลักกรรม เข้าถึงศาสนาก็เข้าถึงคำสอนที่พระพุทธเจ้า
สอนว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำบุญเป็นบุญ ทำบาปเป็นบาป
เชื่อซัด เชื่อสนิท เชื่ออย่างไม่มีความลังเลสงสัยเคลือบแคลง นี้
เข้าถึงพระศาสนา เข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า

จึงว่าการเข้าถึงพระศาสนานี้ เข้าถึงในด้านจิตใจ ไม่ใช่
เข้าถึงนอนศาลาวัด นอนศาลาวัดเข้าถึงก็มีถ้าจิตใจเข้าถึงจริงๆ
นอนศาลาวัดไม่เข้าถึงก็มี ไม่ยอมรับว่าทำบุญเป็นบุญจริง ทำ
บาปเป็นบาปจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่ว่าไม่ยอมรับเป็นยังไง
ยังมีการกระทำที่ไม่ดีอยู่ ถ้าหากว่าเชื่ออย่างสนิทใจแล้ว ทำแล้ว
เป็นของตนจะไปทำได้ยังไง ทำแล้วตนจะต้องไม่ดี ทำแล้วความ

ไม่ดีจะเป็นของตน จะไปทำได้ยังไง ไม่มีใครชักคนปรารถนา
ความไม่ดี

ถ้าหากเข้าถึงพระศาสนาแล้ว เฉพาะการนอนในวัด ตุกแก
มันก็นอนในวัดได้ คิดดูแล้ว สัตว์แต่ละอย่าง แต่ละอย่างนี้ สัตว์
โลกเหมือนกัน คนเคยเป็นสัตว์ สัตว์เคยเป็นคน คนเป็นสัตว์
สัตว์เป็นคน เป็นไปได้ เพราะมันชั่วขณะเดียวนั้น ชั่วขณะ
เดียวนั้น มันไม่ได้ยาวอะไร มันไม่ได้เข้าท้องยากอะไร ถือก
กำเนิดแม่เป็นอย่างไร มันก็รูปร่างของแม่เป็นชนิดใด มันก็
เป็นไปตามแม่นั้น แม่มันสารพัดรูปแบบ มีปีกก็มี มีหางก็มี สัตว์
ทุกอย่างมีแม่ทั้งนั้น จิตตวิญญูณนี้สามารถที่จะไปถือกำเนิด
ในรูปร่างของแม่ ตามกรรมแต่ละจังหวะ กรรมแต่ละขณะ กรรม
แต่ละขณะ ขณะที่จะมาให้ผล มันก็เป็นไปตามนั้น

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนว่ากรรมชั่วอย่าทำซะเลยดีกว่า
อย่าทำซะเลยดีที่สุด ทำแล้วมันเป็นจริงๆ เป็นความชั่วขึ้นมา
จริงๆ เป็นของชั่วขึ้นมาจริงๆ อย่างที่เราไม่ปรารถนามันก็เป็น
เพราะเราทำเอาไว้ มาคิดดูมันก็ไม่ผิดอะไรกับเครื่องบันทึกเสียง

จะบันทึกอะไรไว้ อะไรไว้ เสียงมันเก็บไว้หมดเครื่องบันทึกนั้น
เสียงนกร้อง เสียงไก่ขัน หรือว่าเสียงคนพูด หรือว่าเสียงเคาะไม้
เสียงปี่บั้ง เสียงเครื่องดนตรีกลไก มันบันทึกไว้หมด นี่ เรื่องของ
กรรมคือการกระทำก็เหมือนกัน มันบันทึกใส่จิตใส่ใจไว้หมด ใจ
เป็นสถานที่รวม รวมกุศล รวมอกุศล รวมผลของการกระทำ
ทั้งหมด ทำอะไรไว้ การกระทำนั้นมารวมที่ใจ ใจรวมบุญไว้
มากๆ ใจมีความสุข บุญนำความสุขมาให้ ใจรวมบุญเอาไว้
มากๆ ใจมีความสุข ใจรวมบาปไว้มาก หากความสุขไม่ได้ แล้วก็
กินเหล้าเมาก็มีความสุข กินเหล้าเมา มันจะมีความสุขอะไร
แต่มีความสุขสำหรับคนที่มีกรรมชั่วทำไว้มาก มันหากบันดาล
ให้ทำอย่างนั้นมีความสุข

จะสัตว์รูปร่างกายตาเป็นยังไง สมมุติตั้งชื่อตั้งเสียงว่าเป็น
อะไร มีลมหายใจหละ ชีวิตยังอยู่ ไม่มีลมหายใจ ชีวิตไม่มี ชีวิตก็
คือลมหายใจ เราๆเดี๋ยวนี้ยังมีลมหายใจอยู่ ชีวิตยังมีอยู่ การ
กระทำใดๆ ที่เป็นประโยชน์ การกระทำใดที่เป็นบุญเป็นกุศล ให้
ทำให้อะไร ทุกลมหายใจเข้าและออกนี้ หายใจเข้าก็มีสติ หายใจ

ออกก็มีสติ บริกรรมพุทโธ พุทโธๆๆ ทุกลมหายใจเข้าและออกนี้ เป็นบุญเป็นกุศลเป็นความดีทุกลมหายใจเข้าออกที่เดียว มีสติ อยู่กับลมหายใจเข้าหายใจออก บริกรรมพุทโธ พุทโธๆๆ ทุกลมหายใจเข้าและออก บุญเกิดขึ้นทุกขณะหายใจเข้าและออก มีสติ ระลึกถึงพุทโธ มีสติอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เป็นบุญเป็นกุศล ทุกลมหายใจเข้าและออก

การทำบุญทำกุศลไม่ได้ทำยาก นั่งอยู่เฉยๆก็เป็นบุญ นั่งอยู่เฉยๆคือยังไง ไม่ได้ทำการทำอะไร แต่ใจไม่ได้อยู่เฉยๆ ใจมี สติระลึกถึงพุทโธเป็นอารมณ์อยู่ ใจมีสติ บริกรรมพุทโธให้ยิ่ง พุทโธๆๆๆๆ ยิ่งได้บุญได้กุศลมาก ใจจะแน่วแน่อยู่กับคำบริกรรม พุทโธ ใจของเราแน่วแน่เป็นบุญยังไง ใจแน่วแน่ในขณะใด ใจ เป็นสมาธิในขณะใด เหมือนกับเราวางหาบที่แบกอยู่ในป่า ป่า วางหาบที่อยู่ป่า วางแล้วมันเบา วางแล้วมันไม่หนัก ถ้าหาก ว่าใจของเราไม่เคยเป็นสมาธิ เราไม่รู้หรอกว่าเราหนักหนักรึ หนักหนักรึด้วยกันทุกคน เราจะรู้ว่าเราเบา รู้เมื่อใจของเราเป็น สมาธิขึ้นมา มันเบา มันสบาย ใจที่มันหนัก มันอย่างที่เคยเป็น

มันไม่มี เราจะรู้ว่าเราหนัก เรารู้เมื่อเราวางแล้ว ถ้าหากว่าเรา
แบกมาตั้งแต่เกิด มันไม่รู้ว่ามันหนักหรือ จะรู้ได้ว่าเราแบกหนัก
ก็รู้ได้ขณะที่เราวางแล้ว มันเบา นี่จึงว่าใจเป็นสมาธิเป็นบุญ

บุญคือเบา บุญคือสบาย บุญคือความสุข เราก็ต้องการ
ความสุข เราก็ต้องการความเบา เราก็ไม่ต้องการแบกหนักอยู่
ตลอดกาลด้วยกันทั้งนั้น อะไรที่จะเป็นไปเพื่อความปลดเปลื้อง
ของหนักที่ทับถมอยู่ในบ่าของเราให้มันหลุดไป รีบพากันทำ
เสีย อันนี้เป็นหน้าที่ของเราทุกคน คนอื่นทำให้ไม่ได้
พระพุทธเจ้าก็ทำให้ไม่ได้ ใครก็ทำให้เราไม่ได้ เราจะต้องทำเอา
เอง จึงว่าการปฏิบัติธรรม การอบรมจิตใจจึงมีความจำเป็นที่
จะต้องทำด้วยกันทุกคน ถ้าหากว่าใครไม่ทำ จะต้องแบกหนัก
ตลอดกาล ทั้งๆที่แบกหนักตลอดกาลมา จะต้องแบกหนักตลอด
กาลไปด้วย ไม่มีใครมาปลดเปลื้องให้ได้ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็มาดึง
ออกไม่ได้ ไม่มีใครมาช่วยเราได้

อันนี้ไม่ใช่งานหนัก ไม่ใช่เหนือบ่ากว่าแรง มีความพยายาม
พอขณะใด ใจของเราจะเบาขึ้นมา เบาขึ้นมา เบาขึ้นมา เป็น

ลำดับๆที่เดียว มันรวมตัวขณะใด นั่งก็เหมือนกับไม่นั่ง มันลอย
อยู่ เดินก็เหมือนไม่เดิน มันลอยอยู่นี้ เบาขนาดนั้น คำว่าลอย
ไม่ใช่เราขึ้นไปฟ้าอากาศที่ไหนนะ มันเบา ใจเบา เพราะเรื่องโลก
ทั้งหลายมันหนักมาก ปล่อยวางเรื่องโลกทั้งหลาย ปล่อยวาง
อารมณ์ที่ใจของเราไปรับ ไปแบกไปหามันนั้นนะ มันหนักมาก ใจ
ของเราวางได้นั้นนะ วางของหนัก เหมือนกับสิ่งที่เราแบกมา
ตลอดกาล หนักจนกระทั่งไม่รู้ว่าหนักเพราะว่าเคยชิน เราจะรู้ว่า
หนักนะ รู้ที่เราวางแล้ว โอ้ มันหนักจริงๆ หนักทั้งๆที่เราไม่เคยรู้
มันเป็นของหนัก

อ้าว พวกมันนั่งสมาธิกันต่อไป ไม่มีอะไรดอกในโลกอันนี้ มีแต่
ของตาย คนก็ของตาย คนก็สัตว์ สัตว์ในโลกทั้งหมดล้วนแล้วแต่
ของตายทั้งนั้น ไม่มีสัตว์รายใดซักรายที่เป็นของไม่ตาย ไม่มี!
เราเกี่ยวข้องกับก็ของตายเกี่ยวข้องกับ เราอยู่ด้วยกันก็ของตาย
อยู่ด้วยกัน เราพูดจาปราศรัยกัน ก็ของตายพูดจาปราศรัยกัน
เรารักกัน เราชังกัน นั่นแหละของตายรักกัน ของตายชังกัน ทำไม
จึงว่าของตายเล่า ของเป็นอยู่แท้ๆ ทำไมจึงว่าของตาย ของเป็น

นั่นแหละคือของตาย ไม่ใช่ของตายมาจากอันอื่นหรือก ของตายก็
มาจากของเป็น

ที่มา: <https://youtu.be/VioPBXZ0luY>